

8. Ẩn dụ về hai người mắc nợ

Lu-ca 7: 36-50

Những câu chuyện ẩn dụ của Chúa Giêsu

Vào cuối tháng 6 năm 1977, tôi đến thăm Hoa Kỳ lần đầu tiên. Mặc dù tôi không nhận thức được điều đó vào thời điểm ấy, nhưng nhìn lại, giờ đây tôi nhận ra rằng tôi đang bị kết tội. Tôi đã là một người khao khát tìm kiếm sự thật trong vài năm khi tôi đã đi qua nhiều quốc gia, xem xét các tôn giáo và triết học khác nhau, tìm kiếm điều gì đó. Lúc đó tôi không biết mình đang tìm gì. Tôi chỉ biết rằng tôi còn nhiều câu hỏi và còn thiếu một điều gì đó trong cuộc sống, như một lỗ hồng đau nhói trong tâm hồn. Ở Virginia, Hoa Kỳ, Chúa dẫn tôi đến một buổi họp cắm trại, nơi tôi được nghe Phúc âm lần đầu tiên. Chúa đến gần tôi khi tôi phó mặc cuộc đời mình trong tay Ngài và xin Ngài đến trong cuộc đời tôi và tha thứ tội lỗi cho tôi.

Tôi đã có kinh nghiệm mạnh mẽ về Đức Thánh Linh nâng gánh nặng tội lỗi khỏi vai tôi. Tôi không nhận thức được gánh nặng tội lỗi mà tôi đang mang; Tôi đã quá quen với nó. Tuy nhiên, khi Chúa Giêsu xóa bỏ tội lỗi của tôi khỏi tôi, tôi chắc chắn biết điều đó! Thật khó để giải thích bằng lời, nhưng trái tim tôi như có thạch. Tôi thường khóc khi nghĩ đến Chúa Giêsu và những gì Ngài đã làm để tha thứ tội lỗi cho tôi. Nhiều giọt nước mắt của tôi là bởi vì tôi đã (và đang) không xứng đáng với những ân sủng như vậy mà ban cho tôi. Cuốn sách Cơ đốc giáo đầu tiên mà tôi đọc là cuốn sách của Hannah Hurnard, *Hinds Feet on High Places*. Tôi đã phải đặt nó xuống nhiều lần vì tôi không thể ngừng khóc khi đọc nó. Gặp gỡ Chúa Giêsu có thể làm trái tim người ta rối tung trong nhiều ngày theo cách tốt! Trong phân đoạn chúng ta đang nghiên cứu ngày hôm nay, chúng ta sẽ gặp hai người có tấm lòng đáp lại Chúa rất khác nhau, một người khóc lóc không kiểm soát được, trong khi người kia cứng lòng đến nỗi Chúa Giêsu đã dạy một ẩn dụ để giúp anh ta nhìn thấy chính mình như Chúa đã nhìn thấy anh ta. .

Câu hỏi 1) Có sách nào mà Thánh Linh của Đức Chúa Trời dùng để nói với anh em không? (Kinh thánh là một câu trả lời hiển nhiên, nhưng còn những câu trả lời nào khác không?) Nó có thay đổi cách nhìn của anh em về cuộc sống theo cách nào không?

Lời mời dùng bữa tại nhà của Si-môn người Pha-ri-si

³⁶ Có một người Pha-ri-si mời Đức Chúa Giêsu ăn tại nhà mình. Vậy, khi đã vào nhà người Pha-ri-si thì Ngài ngồi *bàn*. ³⁷ Và, có một người đàn bà xấu nét ở thành đó, nghe nói Đức Chúa Giêsu đang ngồi *bàn* tại nhà người Pha-ri-si, bèn đem đến một bình ngọc trắng đựng đầy dầu thơm. ³⁸ Người đứng đằng sau, nơi chân *Đức Chúa Giêsu*, khóc, sa nước mắt trên chân Ngài, rồi lấy tóc mình mà chùi; lại hôn chân Ngài, và xức dầu thơm cho. (Lu-ca 7:36-38).

Đầu tiên, tôi ngạc nhiên rằng Chúa Giêsu sẽ tiếp nhận Si-môn người Pha-ri-si; những người Pha-ri-si đã phản đối sự tươi mới giải phóng của Phúc âm tình yêu mà Chúa Giêsu đã dạy. Chúa dường như không quan tâm lời mời đến từ ai. Ngài tốt với Lời của anh ta. Nếu anh em mời Ngài vào cuộc sống của mình, thì kết quả là mối tương giao và sự thân mật với Đức Chúa Trời (Khải Huyền 3:20). Sự hiếu khách đã và được đánh giá rất cao bởi những người sống ở Trung Đông.

Cuộc trò chuyện mà chúng ta đang tìm kiếm hôm nay có thể diễn ra sau buổi lễ Sa-bát buổi sáng Thứ Bảy thường lệ trong nhà hội. Người diễn thuyết đến thăm, Chúa Giêsu, được mời đến nhà dùng bữa sau nhà thờ. Theo phong tục, khi một Giáo sĩ ăn trưa trong nhà một người nào đó sau lễ Sa-bát (Sabbath), tất cả mọi người đều được tự do ra vào, vì cửa sẽ được mở. Họ có thể đến để lắng nghe cuộc trò chuyện trong bữa tối — những viên ngọc của trí tuệ được chia sẻ xung quanh bàn. Chúng ta có thể cho rằng Si-môn khá giả về mặt tài chính, vì Kinh Thánh cho chúng ta biết rằng người Pha-ri-si yêu tiền (Lu-ca 16:14).

Ngôi nhà phải đủ rộng để tổ chức bữa tiệc được bày biện xung quanh bàn và cũng đủ chỗ cho những vị khách đứng xung quanh. Thông thường, một sự kiêu cách lớn đã được thực hiện đối với những người được mời. Tại nhà của những người giàu có, sẽ có những người hầu rửa chân cho khách của ông ta. Không có đường hoặc vỉa hè bê tông nên chân sẽ rất bụi hoặc lầy lội vào mùa mưa. Những đôi giày thời đó bao gồm những miếng da có quai để buộc chiếc dép xăng-đan vào chân. Các ngón chân mở ra và rất bẩn. Khi Chúa Giêsu biến nước thành rượu trong Giăng 2, chúng ta được kể về sáu bình đựng nước bằng đá để rửa tay và chân, mỗi bình chứa từ hai mươi đến ba mươi ga-lông.

Ngoài ra, người ta thường chào nhau bằng một nụ hôn thánh thiện trên má, và vì không khí ở Trung Đông rất khô, nên người ta cũng có phong tục xức dầu thơm lên trán bằng dầu ô liu. Si-môn thiếu lòng kính trọng đối với Chúa Giêsu vì ông không chào đón Ngài theo cách thông thường của ngày đó. Điều đó khiến người ta thắc mắc về ý định của Si-môn khi mời Chúa Giêsu đến nhà mình? Dù động cơ của Si-môn là gì, Chúa đã chấp nhận lời mời của Si-môn.

Nhà bình luận, William Barclay, cho chúng ta biết rằng những ngôi nhà của những người khá giả vào thời đó được xây dựng xung quanh một sân rộng dưới dạng một hình vuông rỗng. Khi thời tiết ấm áp, bàn *triclinium* được kê trong sân với những chiếc ghế dài kê thấp không có lưng tựa. Các bàn *triclinium* đứng cách mặt đất khoảng 18 inch và tạo thành hình chữ U. Những người hầu sẽ dễ dàng mang thức ăn và đồ uống vào bàn. Khách không ngồi quanh bàn mà ngả người, chống khuỷu tay trái để lấy thức ăn trên bàn bằng tay phải. Tư thế ngả lưng này có nghĩa là chân và bàn chân vòng ra sau lưng nhau khi họ ăn, một lý do khác là để giày ở lối cửa và rửa chân.

Người đàn bà tội lỗi

Và, có một người đàn bà xấu nét ở thành đó, nghe nói Đức Chúa Giêsu đang ngồi bàn tại nhà người Pha-ri-si... (7:37).

Câu 2) Lu-ca nói rằng người phụ nữ đã sống một cuộc đời tội lỗi. Anh em nghĩ Lu-ca đang thông tin về điều gì? Vào thời Chúa Giêsu, điều gì có thể xảy ra đối với một phụ nữ sống lối sống tội lỗi?

Mọi cuộc nói chuyện dừng lại khi những đôi mắt dán chặt vào sự xen vào của người đàn bà. Người này bước ra khỏi bóng tối khóc nức nở không kiểm soát được trước khi khuỷu xuống sau chiếc ghế dài dưới chân Chúa. Người đàn bà tháo chiếc hộp đựng thạch cao mà nhiều phụ nữ mang trên cổ, và đập vỡ nó, bắt đầu đổ hết thuốc đất tiền lên chân Chúa. Nước hoa này là tinh khiết, một chiết xuất rất đắt tiền từ cây gai có nguồn gốc ở Ấn Độ. Trong khi người đàn bà đang làm điều này, nước mắt của người này cũng đang nhỏ trên chân Ngài. Martin Luther gọi nước mắt của một người phụ nữ là "nước từ đáy lòng", và theo một cách nào đó, người đàn bà này đang trút hết trái

tim mình cho Chúa. Người đàn bà được biết đến là một tội nhân với giả định rằng người này là một gái mại dâm.

Có lẽ sáng hôm đó người đàn bà này đang ở trong hội đường, nghe Chúa Giêsu nói về Chúa Cha, và lòng cô xúc động khi nghe về tình yêu thương của Đức Chúa Trời dành cho những người lầm lỗi trong cuộc đời họ. Tại sao người này trở thành gái mại dâm, chúng ta không biết. Người này có thể đã bị cha mẹ ép vào việc này để giúp đỡ gia đình. Người này có thể rơi vào lối sống này vì nhu cầu tài chính hoặc một số biến cố khác. Chúng ta sẽ sai nếu đánh giá bất kỳ ai có lịch sử đen tối. Chúng ta phải tự mình xem xét tia sáng trước khi có thể tìm cách giúp đỡ người khác (Ma-thi-ơ 7: 5).

Tôi có thể tưởng tượng rằng người đàn bà này sẽ có một hình ảnh xấu về bản thân. Mọi người sẽ xì xào sau lưng, kèm theo đủ thứ lời lăng mạ và nghi ngờ. Tôi chắc chắn rằng người đàn bà này mong muốn có một cuộc sống khác. Những người bị cuốn vào lối sống tội lỗi khó thoát ra được. Hẳn người này khó có mặt ở nhà người Pha-ri-si, vì người này biết mình không được chào đón. Cả thị trấn biết người đàn bà này là ai và tránh người này như bệnh dịch. Người đàn bà này được xem như một người mắc bệnh truyền nhiễm.

Khi theo dõi sự xuất hiện của Chúa Giêsu, người đàn bà này nhận thấy rằng Chúa Giêsu đã không trao những phép lịch sự thông thường khi bước vào nhà. Tình yêu và lòng biết ơn tràn đầy trong người đàn bà này. Người này lấy lọ nước hoa trong hộp thạch cao và bắt đầu xúc và rửa chân cho Ngài. Người đàn bà này bị lôi kéo đến với Đấng Christ một cách không cưỡng lại được. Kinh Thánh nói rằng không ai có thể đến với Đấng Christ mà không được Cha lôi kéo (Giăng 6:44). Trong trái tim của mình, người đàn bà này đã nghe và đón nhận cuộc sống mới vào sáng hôm đó. Đức Chúa Trời đã làm công việc tẩy rửa và đổi mới trong lòng người đàn bà này trước khi người đàn bà này đến.

Nước mắt và nước hoa xúc lên bàn chân của Chúa Giêsu

Bèn đem đến một bình ngọc trắng đựng đầy dầu thơm. Người đứng đằng sau, nơi chân Đức Chúa Giêsu, khóc, sa nước mắt trên chân Ngài, rồi lấy tóc mình mà chùi; lại hôn chân Ngài, và xúc dầu thơm cho. (Lu-ca 7:37-38).

Khi đứng sau lưng Ngài, người này không thể tìm được những giọt nước mắt vì tình yêu và lòng biết ơn, chúng đã nhỏ giọt trên chân Ngài. Người phụ nữ này không có khăn giấy để lau chân cho Ngài; tất cả những gì người này có là mái tóc của mình. Người phụ nữ này đã làm điều mà không một người phụ nữ tự trọng nào thời đó từng làm. Người này xõa tóc và bắt đầu dùng tóc lau bụi bẩn trên chân Ngài. Trong văn hóa thời đó, mái tóc của phụ nữ tượng trưng cho phẩm giá của họ (1 Cô-rinh-tô 11: 6, 15). Đối với một phụ nữ Do Thái xuất hiện với đầu không buộc gọn là một hành động không đàng hoàng nhất. Việc lấy tóc lau chân là hành động khiêm nhường cực đoan nhất, chỉ những người hầu mới rửa chân, nhưng người này đây, đang rửa và lau khô chân Ngài bằng nước mắt và tóc của mình, bụi bẩn ở bàn chân và ngón chân Ngài làm tóc người phụ nữ này trở nên bị phủ mờ .

Người phụ nữ này quên tất cả mọi thứ và tất cả mọi người ngoại trừ Đấng Christ, bị cuốn vào sự hiện diện của Ngài. Người phụ nữ tội lỗi quan tâm rằng những dấu hiệu tôn trọng thông thường

không giành cho Chúa Giêsu. Người phụ nữ này phải làm những gì có thể để tôn vinh và kính trọng Ngài, Đấng đã nói những lời đầy ân sủng và nói với người này về tình yêu và lòng thương xót của Chúa Cha. Ba động từ được dịch trong tiếng Hy Lạp là lau, hôn và xúc dầu được viết ở thì không hoàn thành. Do đó, phiên bản New American Standard của Kinh thánh dịch rằng người phụ nữ ấy: “cứ lấy tóc trên đầu lau, hôn chân Ngài và xúc với dầu thơm”. Việc khóc, rửa và xúc dầu diễn ra trong một thời gian dài. Mùi dầu xúc cay nồng khắp phòng. Mọi con mắt đều đổ dồn vào người phụ nữ và tình yêu xa hoa của cô khi cô âu yếm hôn chân Ngài. Một số người khá sốc vì Chúa Giêsu sẽ cho phép người phụ nữ tiếp tục theo cách này, không quở trách hoặc đuổi người này đi, đặc biệt là xét đến danh tiếng của người phụ nữ này.

Câu 3) Anh em nghĩ tại sao người phụ nữ tội lỗi đến nhà người Pha-ri-si? Anh em có thể tưởng tượng được suy nghĩ của những người có mặt ở đó khi chứng kiến cảnh tượng này không?

Ân dụ về hai người mắc nợ (7: 39-43)

³⁹ Người Pha-ri-si đã mời Ngài, thấy vậy, tự nghĩ rằng: Nếu người này là đáng tiên tri, chắc biết người đàn bà rờ đến mình đó là ai, cùng biết ấy là người đàn bà xấu nét. ⁴⁰ Đức Chúa Giêsu bèn cất tiếng phán cùng người rằng: Hỡi Si-môn, ta có vài lời nói cùng ngươi. Người thưa rằng: Thưa thầy, xin cứ nói. ⁴¹ Một chủ nợ có hai người mắc nợ: một người mắc năm trăm đơ-ni-ê, một người mắc năm chục. ⁴² Vì hai người đều không có chi mà trả, nên chủ nợ tha cả hai. Trong hai người đó, ai yêu chủ nợ hơn? ⁴³ Si-môn thưa rằng: Tôi tưởng là người mà chủ nợ đã tha nhiều nợ hơn. Đức Chúa Giêsu phán rằng: Ngươi đoán phải lắm. ⁴⁴ Đoạn, Ngài xây lại người đàn bà mà phán cùng Si-môn rằng: Ngươi thấy đàn bà này không? Ta vào nhà ngươi, ngươi không cho nước rửa chân; nhưng người đã lấy nước mắt thấm ướt chân ta, rồi lấy tóc mình mà chùi. ⁴⁵ Ngươi không hôn ta; nhưng người từ khi vào nhà ngươi, thì hôn chân ta hoài. ⁴⁶ Ngươi không xúc dầu đầu ta; nhưng người lấy dầu thơm xúc chân ta. ⁴⁷ Vậy nên ta nói cùng ngươi, tội lỗi đàn bà này nhiều lắm, đã được tha hết, vì người đã yêu mến nhiều; song kẻ được tha ít thì yêu mến ít. ⁴⁸ Ngài bèn phán cùng người đàn bà rằng: Tội lỗi ngươi đã được tha rồi. ⁴⁹ Các người ngồi bàn với Ngài nghĩ thầm rằng: *Người này là ai, mà cũng tha tội?* ⁵⁰ Nhưng Ngài phán cùng người đàn bà rằng: Đức tin của ngươi đã cứu ngươi; hãy đi cho bình an. (Lu-ca 7:39-50).

Chúa biết người đàn bà ấy là ai và người này đã làm gì khi Ngài bước vào nơi ở của Si-môn. Ngài biết mọi người trong chúng ta. Chúng ta không thể che giấu chúng ta là ai và chúng ta đã làm gì. Không có gì về anh em mà Ngài không biết. Điều tuyệt vời là Ngài đã để cho người phụ nữ ấy thể hiện sự tận tâm và tình yêu của mình dành cho Ngài, không quan tâm đến bất cứ điều gì trong quá khứ của người ày. Người phụ nữ không quan tâm đến bất cứ ai nhìn vào. Đôi khi, chúng ta có thể bị ức chế với cảm xúc của mình khi người khác nhìn mình. Chúng ta nên thoải mái thờ phượng trong tình trạng bị bỏ rơi như Đa-vít đã làm khi Hòm Bia Giao Ước được đưa vào Giê-ru-sa-lem (2 Sa-mu-ên 6:16). Bày tỏ cảm xúc của mình với Chúa. Hãy cho Ngài biết anh em cảm thấy thế nào. Ai quan tâm những gì mọi người nghĩ, dù sao đi nữa! Chúa trân trọng phản ứng trung thực của một tấm lòng biết ơn hơn chúng ta có thể tưởng tượng.

Si-môn người Pha-ri-si cũng biết người phụ nữ ngay lúc người này đến gần Chúa Giêsu từ trong bóng tối. Trong sự riêng tư của tâm hồn, ông ta bắt đầu không chỉ phán xét người phụ nữ tội lỗi mà cả Chúa Giêsu nữa! Khi tiếp tục bày tỏ sự thờ phượng và tình cảm, “**Người Pha-ri-si đã mời**

Ngài, thấy vậy, tự nghĩ rằng: Nếu người này là đáng tiên tri, chắc biết người đàn bà rờ đến mình đó là ai, cùng biết ấy là người đàn bà xấu nét”(Lu-ca 7: 39). Hãy lưu ý rằng những suy nghĩ của Si-môn là dành cho chính mình, nhưng Chúa đã tiếp thu những suy nghĩ của ông và sử dụng những gì đang xảy ra như một thời điểm giảng dạy. Ngài bắt đầu chia sẻ một câu chuyện ẩn dụ với Si-môn:

⁴⁰ Đức Chúa Giêsu bèn cất tiếng phán cùng người rằng: “Hỡi Si-môn, ta có vài lời nói cùng ngươi,” Người thưa rằng: “Thưa thầy, xin cứ nói,” ⁴¹ “Một chủ nợ có hai người mắc nợ: một người mắc năm trăm *đơ-ni-ê*, một người mắc năm chục. ⁴² Vì hai người đều không có chi mà trả, nên chủ nợ tha cả hai. Trong hai người đó, ai yêu chủ nợ hơn? ⁴³ Si-môn thưa rằng: “Tôi tưởng là người mà chủ nợ đã tha nhiều nợ hơn.” Đức Chúa Giêsu phán rằng: “Người đoán phải lắm,” (Lu-ca 7:40-43).

Mặc dù chúng là hình ảnh phản chiếu của Si-môn và người phụ nữ tội lỗi, những người mắc nợ trong dụ ngôn này cũng là hình ảnh của anh em và tôi. Mỗi người trong chúng ta đều có một món nợ tội lỗi mà chúng ta đã gánh chịu. Vào thời của Đấng Christ, một *đơ-ni-ê* là tiền lương một ngày của một người mang về nhà. Một người nợ lương tương đương một tháng rưỡi, trong khi người kia nợ lương một năm rưỡi. Chúa công nhận rằng bên ngoài, tội lỗi của người phụ nữ này thuộc loại mắc nợ lớn, nhưng đồng thời, Ngài cũng chỉ ra rằng, mặc dù Si-môn nghĩ rằng mình là người tốt hơn về mặt đạo đức, nhưng ông cũng không thể trả được món nợ tội lỗi của mình. Cả hai đều không có khả năng thanh toán.

Mỗi người trong chúng ta đều bị phá sản về mặt thiêng liêng trước Đức Chúa Trời thánh thần là Đấng mà chúng ta phải kể đến vào một ngày nào đó (Rô-ma 14:12). Hãy sử dụng sự tương tự của việc trở thành vận động viên nhảy xa Olympic. Có thể, anh em có thể nhảy xa 8 feet so với thành tích kỷ lục thế giới tại Olympic của Bob Beamon ở nội dung nhảy xa 29 feet, 2 inch. Tuy nhiên, nếu cả hai người phải nhảy qua Thác Niagara, khoảng cách 1.800 feet, cả hai sẽ thất bại. Không quan trọng anh em là tội nhân 50-đơ-ni-ê hay tội nhân 500-đơ-ni-ê, vì không ai có thể đáp ứng yêu cầu của Đức Chúa Trời thánh khiết. Chúa Giêsu phán theo cách này:

Vì ta phán cho các ngươi rằng, **nếu sự công bình của các ngươi chẳng trội hơn** sự công bình của các thầy thông giáo và người dòng Pha-ri-si, thì các ngươi chắc không vào nước thiên đàng. (Ma-thi-ơ 5:20).

Đức Chúa Trời ban Luật pháp của Ngài để những người nam và người nữ sẽ thấy họ cần một Đấng Cứu Rỗi và quay về với Ngài để được cứu và xóa bỏ những món nợ tội lỗi của họ. Tất cả chúng ta đều có thể cải thiện cuộc sống và tính cách của mình ở một mức độ nhất định, nhưng chúng ta không thể tự mình xóa bỏ món nợ tội lỗi đang chống lại chúng ta. Tác giả R. Kent Hughes đặt ra như thế này:

Điều chúng ta phải hiểu là điều kiện để được tha thứ là nhận ra rằng chúng ta đã bị phá sản và vỡ nợ, cho dù chúng ta là người đạo đức thành tựu hay tội nhân tốt. Đây là vấn đề — mọi người tiếp tục cố gắng thuyết phục Đức Chúa Trời chấp nhận đồng tiền do chính họ tạo ra. Một số nộp đơn vị tiền tệ của sự chính trực. “Chúa ơi, con làm việc với những kẻ bắt buộc đối trá. Người đàn ông trung thực duy nhất mà con biết là chính mình. Chắc chắn là con có thể được chấp nhận”. Những người khác sẽ tranh luận rằng đồng *nội tệ* của họ

nên làm ra điều đó. “Trong thế giới xếp hạng X này, cuộc sống của tôi là một G. Tôi trung thành với vợ mình. Tôi yêu cô ấy và các con tôi. Tôi là một người chồng, một người cha và một người con tốt. Tôi nghĩ đó là tất cả những gì tôi cần!” Tiền tệ xã hội cũng là một sự yêu thích. “Tôi thực sự mù màu. Tiền của tôi (rất nhiều) sẽ đến tay người nghèo. Tôi tình nguyện tại trung tâm phụ sản. Tôi thực sự quan tâm. Thế giới cần thêm những người như tôi, và thiên đường cũng vậy”. Tiền tệ của nhà thờ có lẽ là ảo tưởng lớn nhất. “Tôi sống ở nhà thờ. Lòng tốt của tôi chắc chắn sẽ được chấp nhận”.

Sẽ rất tốt cho chúng ta khi cân nhắc xem mình sẽ ở đâu trong cuộc sống nếu không phải vì Chúa làm gián đoạn con đường của chúng ta và việc Chúa Giêsu đến và thay đổi cuộc đời chúng ta bằng Tin Mừng. Những suy nghĩ đó sẽ cho chúng ta một sự đánh giá cao và biết ơn mới đối với Đấng Christ. Nếu thiếu tình yêu đối với Đấng Christ trong chúng ta, đó là vì thiếu ý thức và ý thức về món nợ tội lỗi đã trả thay cho chúng ta.

Si-môn không quan tâm gì đến người phụ nữ này. Không có sự thương hại hay lo lắng cho cách sống của người phụ nữ này, chỉ có sự khinh bỉ rằng người phụ nữ này sẽ chung vui ở bữa tiệc của Si-môn! Tất nhiên, Si-môn không biết rằng Chúa Giêsu đã nắm bắt được suy nghĩ của mình, vì vậy khi Chúa chia sẻ câu chuyện, Si-môn hoàn toàn không liên kết nó với sự phán xét của lòng mình. Ở đây một lần nữa, chúng ta thấy Chúa Giêsu kể một câu chuyện, khơi gợi phản ứng hoặc kết luận cho câu chuyện, rồi áp dụng cho người nghe.

Yêu thương vì được nhìn thấy trong hành động của sự tôn vinh (Lu-ca 7: 44-47)

⁴⁴ Đoạn, Ngài xây lại người đàn bà mà phán cùng Si-môn rằng: “Người thấy đàn bà này không? Ta vào nhà người, người không cho nước rửa chân; nhưng người đã lấy nước mắt thấm ướt chân ta, rồi lấy tóc mình mà chùi. ⁴⁵ “Người không hôn ta; nhưng người từ khi vào nhà người, thì hôn chân ta hoài. ⁴⁶ “Người không xức dầu đầu ta; nhưng người lấy dầu thơm xức chân ta. ⁴⁷ “Vậy nên ta nói cùng người, tội lỗi đàn bà này nhiều lắm, đã được tha hết, vì người đã yêu mến nhiều; song kẻ được tha ít thì yêu mến ít.” (Lu-ca 7:44-47).

Câu hỏi 4) Chúa Giêsu đưa ra lý do gì khi ngài tha thứ cho tội lỗi của người phụ nữ? Nhận thức của chúng ta về tội lỗi có liên quan gì đến việc yêu mến Đức Chúa Trời?

Đức Chúa Trời trong Kinh Thánh đã xuống trong thân vị của Con Ngài để ban cho chúng ta tình yêu thương, lòng thương xót và ân điển của Ngài để giải thoát chúng ta khỏi sự trói buộc vào tội lỗi và thu phục trái tim chúng ta và sùng kính Ngài.

Câu chuyện không phải về việc Si-môn chỉ có một chút tội lỗi trong đời và chỉ cần một chút tha thứ; đó là về sự thiếu nhận thức của Si-môn về tội lỗi của mình. Lòng kiêu hãnh của ông ta cũng đáng nguyên rửa chẳng kém gì tội lãng nhãng của người đàn bà. Sự kiêu ngạo đã làm mất đi sự tha thứ của Si-môn và làm trái tim yếu lòng rồi để chông lại tình yêu thương. Đó không phải là về số lượng tội lỗi, mà là sự so sánh giữa việc thừa nhận tội lỗi và lòng biết ơn được tha thứ. Có một số, có thể là anh em đang đọc bài này hôm nay, đã bước đi với Chúa Giêsu chừng nào anh em có thể nhớ và không cảm thấy rằng mình đã từng là một "tội nhân". Chắc chắn, anh em thừa nhận bản thân mình đã phạm tội, nhưng những người khác còn tệ hơn anh em rất nhiều. Tình yêu của anh em dành cho Đấng Christ được đo trực tiếp bằng sự đánh giá của anh em về những chiều sâu mà Đức Chúa Trời đã tha thứ cho anh em.

Hãy cầu xin Đức Chúa Trời nhắc nhở anh em một lần nữa về những tội lỗi cụ thể của anh em, tức là những tội lỗi mà không ai khác ngoài anh em và Đức Chúa Trời biết để anh em có thể có một sự cảm kích mới cho sự tha thứ. Sự thể hiện tình yêu bất thường của người đàn bà này dành cho Chúa Giê-su đã làm chứng cho lòng biết ơn sâu sắc của bản thân người này; trong khi đó, Si-môn cũng không biết về khoản nợ mà ông ta đang mắc. Nhà bình luận C.Marvin Pate viết,

Sau đó, Chúa Giê-su xác nhận với người đàn bà này rằng tội lỗi của người này đã được tha thứ. Thì hoàn thành của động từ *apheontai* biểu thị một hành động trong quá khứ tiếp diễn ở thì hiện tại. Vì vậy, người phụ nữ trước đó đã được tha thứ cho tội lỗi của mình, kết quả của việc này tiếp tục cho đến thời điểm đó.

Người đàn bà ấy đã đến với nước hoa, và chảy nước mắt, và hôn chân Chúa Giê-su bởi vì người này đã đạt tới đức tin và chấp nhận sự tha thứ của Đức Chúa Trời mà Ngài đã ban trong sự dạy dỗ của Ngài. Người này đến vì biết mình đã được tha thứ và gánh nặng tội lỗi đã được trút bỏ khỏi bản thân người đàn bà này. Người này ra đi vì tình nghĩa; và ra đi vì tình yêu. Điều đó rất phù hợp với lời giải thích của Chúa Giê-su về hành động của người đàn bà này. Đó cũng là lý do tại sao Ngài nhận xét về đức tin của người này. Ngài đã thấy rằng người này đã chấp nhận tình yêu của Ngài, tức là tình yêu của Đức Chúa Trời, và đang hành động với tấm lòng biết ơn. Người này đã hiểu được sự tha thứ của Đức Chúa Trời, và bằng cách nào đó người này biết rằng tấm lòng của Chúa Cha đang được bày tỏ với bản thân mình qua Chúa Giê-su. Nên để hiểu rằng việc người đàn bà này đã rơi nước mắt.

⁴⁸ “Ngài bèn phán cùng người đàn bà rằng: ‘Tội lỗi ngươi đã được tha rồi.’ ⁴⁹ Các người ngồi bàn với Ngài nghĩ thầm rằng: ‘Người này là ai, mà cũng tha tội?’ ⁵⁰ Nhưng Ngài phán cùng người đàn bà rằng: ‘Đức tin của ngươi đã cứu ngươi; hãy đi cho bình an.’” (Lu-ca 7:48-50).

Người đàn bà này rời đi sau khi Chúa Giê-su phán với người này rằng tội lỗi đã được tha thứ và đức tin đã cứu bản thân người đàn bà này. Ngài phán với người này rằng ngươi sẽ đi trong bình an. Anh em nghĩ cảm xúc khi ra đi của người đàn bà này là gì? Những lời của Ngài với người này mang lại sự phán xét từ những người khác tham dự, tức là, không phải là sự phán xét của người đàn bà, mà là sự phán xét của Chúa Giê-su.

Những người trong phòng bắt đầu đặt câu hỏi: " **Người này là ai, mà cũng tha tội?**" Một số đang ngồi phán xét trong khi những người khác lại chân thành hỏi câu hỏi đó. Qua hành động yêu thương quên mình và xa hoa của người đàn bà, Chúa Giê-su đã được tôn vinh.

Chúng ta có thể mong đợi điều tương tự khi chia sẻ với người khác những gì Chúa Giê-su đã làm cho chúng ta. Những người nhìn thấy những người yêu Chúa thật sự sẽ luôn cảm động và được thử thách, ngay cả khi họ không bao giờ thừa nhận điều đó. Con người biết khi họ chứng kiến tình yêu thương thực sự cao cả đối với Đức Chúa Trời. Nếu anh em có tình yêu thương dành cho Đức Chúa Trời cháy bỏng trong tim, đừng ngạc nhiên nếu người khác cũng sẽ bắt gặp. Tình yêu dành cho Chúa Kitô hướng con người đến cốt lõi. Nếu anh em đề cao Chúa Giê-su trước công chúng, những người khác sẽ chú ý đến, và những người có tấm lòng dễ rung động, sẽ kinh ngạc và hướng về Đức Chúa Trời.

Thật tốt cho tâm hồn chúng ta khi cân nhắc xem chúng ta sẽ ở đâu trong cuộc sống nếu không nhờ sự can thiệp của Chúa trong việc thay đổi cuộc sống của chúng ta bằng Tin Mừng. Những suy nghĩ này sẽ cho chúng ta một sự đánh giá cao và biết ơn mới đối với Đấng Christ. Nếu thiếu tình yêu thương trong chúng ta, đó là vì chúng ta thiếu sự công nhận những gì đã hoàn thành tại thập tự giá để trả giá cho tội lỗi của chúng ta. Có lẽ ngày nay, mỗi người chúng ta đều có thể tự hỏi mình câu hỏi, "Tôi đã được thoát khỏi tội lỗi và tội lỗi của tôi đã được tha thứ chưa?" Nếu anh em chưa bao giờ cầu xin Đấng Christ trút bỏ gánh nặng tội lỗi khỏi bản thân mình, thì hôm nay là một ngày tốt lành. Hãy phó thác cuộc đời anh em cho Ngài, ăn năn tội lỗi, quay đầu lại và hướng về Đấng Christ, thì Ngài sẽ tha thứ và tẩy sạch cho anh em. Amen!

Lời cầu nguyện: Lạy Cha, xin cảm tạ Cha về lòng thương xót vô biên và ân sủng vô biên của Cha. Con không biết con sẽ ở đâu nếu không có Cha, nhưng con kính ngạc tình yêu mạnh mẽ của Cha đã giải cứu cho con. Hãy để con không bao giờ trở nên lạnh lẽo trong trái tim con hoặc khờ dại trong sự hiểu biết của con về sự tha thứ đáng kinh ngạc của Cha. Amen.

Keith Thomas

Email: keiththomas@groupbiblestudy.com

Website: www.groupbiblestudy.com